

Ο νόμος Χατζηδάκη **εφαρμόστηκε πριν ψηφιστεί**. Και μάλιστα, υλοποιήθηκε ως προς την ουσιώδη του πλευρά που είναι το αλυσόδεμα των εργαζομένων. Αυτό έδειξε η δικαστική απαγόρευση απεργιών τη μέρα της συζήτησης στη Βουλή.

Αγωνιστικές διαθέσεις αντίστασης καταγράφηκαν και με το παραπάνω το προηγούμενο διάστημα. Ας σταματήσει η ελεεινολογία περί δήθεν αδιαφορίας.

Ξεχωριστό στοιχείο των πρόσφατων πολυπληθών εργατικών διαδηλώσεων η μεγάλη συμμετοχή **νέων ανθρώπων**, ειδικά από τον ιδιωτικό τομέα.

Στο **σπάσιμο της δυναμικής** για αποφασιστικό αγώνα έπαιξε σημαντικό ρόλο η στρατευμένη υπέρ του νόμου (στην ουσία) στάση του εργοδοτικού και υποταγμένου συνδικαλισμού των **ΓΣΕΕ** και **ΑΔΕΔΥ**.

Η ΓΣΕΕ έσπασε την **απεργία στις 3 Ιούνη** που μπορούσε να αποτελέσει σινιάλο για **πραγματικό αγώνα** για απόσυρση του νομοσχεδίου. Έβαλε μια απεργία μια βδομάδα μετά, που θα έπρεπε να ήταν η ενδιάμεση κλιμάκωση της πρώτης, ενώ αρνήθηκε την επόμενη απεργία! Με ένα σμπάρο τρία τρυγόνια :

- υπονόμευση του αγώνα πριν,
- περιορισμό της δυναμικής του μετά,
- εξασφάλιση του πολιτικού ελέγχου.

ΣΥΡΙΖΑ και ΚΙΝΑΛ, σε συνδικαλιστικό και πολιτικό επίπεδο, απέδειξαν για άλλη μια φορά πως άλλο πράγμα η **κοινοβουλευτική αντιπολιτευτική κρεβατομουρμούρα** και άλλο η **εργατική λαϊκή αντιπολίτευση** με την απεργία και το δρόμο του “δρόμου”.

Η ευθύνη του **ΠΑΜΕ** είναι κάτι παραπάνω από τεράστια σε όλη αυτή τη μανούβρα της ΓΣΕΕ. Θεωρώντας ότι δήθεν “χειρίζεται” τις αντιφάσεις της ΓΣΕΕ και ακόμη χειρότερα ότι κατάφερε και να την “πιέσει”, τη διευκόλυνε απόλυτα σε ένα σχεδιασμό που ήταν απολύτως **γνωστός**, δεδομένος, προβλέψιμος και **καταστροφικός**. Η μανία με την οποία λοιδώρησε την απεργία της ΠΕΝΕΝ στις 3 Ιούνη φανέρωνε ταξική ανευθυνότητα, ενοχή για την υποταγή του στο σχεδιασμό της ΓΣΕΕ, αλλά και πλήρη αδιαφορία για το ξενέρωμα των μελών του ΠΑΜΕ που πασχίζουν να δοθεί αγωνιστική ελπίδα στον κόσμο.

Η κυβέρνηση δούλεψε ένα τρικ:

“Είμαστε υπέρ του δικαιώματος της απεργίας, αλλά κατά τής ανευθυνότητας κάθε Νταλακογιώργου που δεν αφήνει τον κόσμο να ταξιδέψει”.

Δε σηκώθηκαν οι πέτρες για αυτό, ούτε από τη ΓΣΕΕ, ούτε από το ΣΥΡΙΖΑ, ούτε από το ΠΑΜΕ.

Θεώρησαν λίγο ως πολύ ότι αυτούς δεν τους αφορά, καθότι είναι υπέρ των υπεύθυνων κοινωνικά αγώνων.

Μετά όμως ήρθε η ίδια ιστορία με δικαστική απαγόρευση και ακύρωση απεργίας σε καθηγητές και συγκοινωνίες στο όνομα των εξετάσεων. Με συμφωνία μάλιστα και του ΠΑΜΕ στην ΑΔΕΔΥ.

Είναι τα προηγούμενα εξαιρέσεις ή ειδικές περιστάσεις; **Τι σημαίνει αλήθεια απεργία;** Σημαίνει διακοπή της εργασίας και του αποτελέσματός της, ακριβώς για να αναγκαστούν εργοδότες ή/και κράτος σε υποχωρήσεις.

Κάθε απεργία, αν είναι απεργία, έχει κόστος. Αν δεν έχει κόστος, δεν είναι απεργία. Και δεν πιέζει κανένα.

Φαίνεται πικρή διαπίστωση αλλά δύσκολα μπορεί να την αντικρούσει κάποιος : Η ουσία της κυβερνητικής και εργοδοτικής φιλοσοφίας που λίγο ως πολύ λέει

“την εργασία και το αποτέλεσμα της αγαπούμε, αλλά τον εργάτη και παραγωγό της τον μισούμε”,

είτε γίνεται ρητά αποδεκτή, είτε δεν αμφισβητείται στην ουσία της παρά μόνο συμβολικά.

Και τώρα τι κάνουμε;

Αντί για ένα ουσιαστικό απολογισμό και νέο αγωνιστικό σχεδιασμό η κοινοβουλευτική αριστερά και “αριστερά”, προτείνουν η καθεμία της δική της **παρηγορητική** προσέγγιση.

Για το ΣΥΡΙΖΑ το πράγμα είναι απλό:

“Ψηφίστε με και – αν το επιτρέψουν οι συνθήκες βέβαια- θα καταργήσουμε το νόμο αν βγούμε στην κυβέρνηση”.

Κατά τα άλλα, μάλλον τώρα είναι μια **στιγμή ανακούφισης**, καθώς αν σταματήσουν οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις, δε θα μπορεί να τον κατηγορήσει η ΝΔ ότι δημιουργεί κοινωνική αναστάτωση.

Για το ΚΚΕ η υπόθεση είναι επίσης απλή:

“Μην ανησυχείτε, ο νόμος θα καταργηθεί στην πράξη. Εν τω μεταξύ βγάλτε τα αναγκαία πολιτικά συμπεράσματα και ενισχύστε το Κόμμα. Άλλωστε, συγνώμη, είχατε αυταπάτες ότι υπήρχε περίπτωση να μη ψηφιστεί ο νόμος;”

Και σε αυτή την περίπτωση μια κάποια ανακούφιση δεν κρύβεται: Σεμνά, προσεκτικά, χωρίς ακρότητες και τυχοδιωκτισμούς και πάντα με κομματικό έλεγχο, αποστειρωμένων από δυναμισμό και εμπλοκή “ανεξέλεγκτων” διαθέσεων, κινητοποιήσεων.

Τα επιχειρήματα αυτά είναι απολύτως λογικά και συνεπή προς τη συγκεκριμένη (διαφορετική) κοινοβουλευτική λογική αυτών των πολιτικών δυνάμεων. Παρακάμπτουν όμως την ουσία του ζητήματος και συσκοτίζουν τις βαριές (διαφορετικές) πολιτικές ευθύνες τους:

Άλλοι δεν ήθελαν, άλλοι δεν πίστεψαν ποτέ, ότι είναι δυνατόν να γίνει ένας πραγματικός εργατικός αγώνας που να κλιμακωθεί κινηματικά και πολιτικά με συγκεκριμένη σχέδιο και να συντρίψει την αντεργατική επίθεση κυβέρνησης και εργοδοτών. Αυτό κάνει “μπάμ”...

Αν πάρει κανείς στα σοβαρά την επιχειρηματολογία αυτών των δυνάμεων, η απεργιακή δράση στην ουσία είναι **άσκοπη** ή με δεδομένο αρνητικό αποτέλεσμα. Βοηθάει άραγε αυτό τον εργατικό αγώνα ή την επίθεση των ταξικών και πολιτικών αντιπάλων του;

Η ψοφοδεής συνδικαλιστική πρακτική με επιτομή το κρύψιμο πίσω από το δήθεν “μαζικό συντονισμό”

μέσω μιας άθλιας ΓΣΕΕ, είναι **αποτέλεσμα** συγκεκριμένων όσο και καταστροφικών για το εργατικό κίνημα πολιτικών λογικών και όχι “ατύχημα”.

Η ανατροπή αυτής της συνθήκης υποταγής του εργατικού κινήματος, είναι αδύνατη αν αναζητηθεί αποκλειστικά και κυρίως με ανασύνθεσή του εκ των έσω.

Χρειαζόμαστε **νέο εργατικό κίνημα**, με στόχους ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, αγωνιστική λογική, στήριξη σε δημοκρατικές διαδικασίες βάσης, πολιτικό προσανατολισμό ενάντια στην κυβέρνηση, το κράτος, τη λογική της συναίνεσης και της κοινοβουλευτικής ανάθεσης. Χρειαζόμαστε λογική αγωνιστικής απεργιακής κλιμάκωσης και άνοδο του αυτοτελούς πολιτικού ρόλου του εργατικού κινήματος, μακριά από το να είναι υποχείριο κοινοβουλευτικών επιλογών και κινήσεων.

Ειδικά η **νέα βάρδια της εργατικής τάξης**, είναι αυτή που καλείται να απαντήσει αν θα κάνει τη μεγάλη τομή στο ίδιο το εργατικό κίνημα ή αν θα επιτρέψει να της κάνει ο σύγχρονος καπιταλισμός τη μεγάλη χειρουργική τομή για ένα αλυσόδεμα διάρκειας.

16/6/21